

ĐỨC TIN CÔNG GIÁO VÀ TÌNH YÊU THIÊN CHÚA

Tôi tên Augustin - người Pháp - 26 tuổi. Cha mẹ tôi là giáo chức nhưng sống xa lìa Đức Tin Công Giáo. Trong tuổi thanh xuân, cả hai hăng say dẫn thân trong các sinh hoạt giáo xứ. Thế rồi đụng chạm xảy ra và hiểu lầm đối với các Linh Mục khiến Cha Mẹ tôi bị tổn thương trầm trọng. Hai vị chấm dứt mọi liên hệ với Giáo Hội Công Giáo.

Nói thế để nhấn mạnh tôi sinh ra và lớn lên trong bầu khí gia đình hoàn toàn tục hóa. Tuy nhiên tôi được giáo dục biết kính trọng niềm tin và tôn giáo người khác. Ngoài ra Ông Bà Nội và vài người thân vẫn sống đạo đàng hoàng.

Năm bước vào tuổi đôi mươi, nhờ kinh nghiệm trải qua, tôi thâm hiểu chỉ có tình yêu mới mang lại cho cuộc đời ý nghĩa đích thật. Lúc ấy, niềm xác tín chỉ giới hạn nơi tình yêu hôn nhân. Vì thế mục đích đời tôi là lập gia đình và có con cái.

Hai năm sau tôi gặp Marie, một thiếu nữ Công Giáo đoan trang và ngoan đạo. Mối liên hệ thân tình và sâu xa nối kết chúng tôi lại với nhau. Niềm tin tôn giáo của nàng gây xúc động mạnh và nêu thắc mắc trong thâm tâm tôi. Tuy nhiên tôi không bao giờ đề cập với nàng về vấn đề tôn giáo. Tôi âm thầm nhận ra sức mạnh nội tâm tuyệt diệu điều động và ban cho nàng khả năng hướng dẫn cuộc sống với mức độ không thể đo lường được!

Những ngày đầu chúng tôi mới quen nhau, thỉnh thoảng nàng nhắc đến tên vài người bạn - vừa trai vừa gái - và quả quyết đó là những người bạn tốt nhất. Chuyện này đối với tôi hoàn toàn vô nghĩa. Tôi mĩa mai tự hỏi:

- Làm sao có cùng lúc nhiều người bạn, và bạn nào cũng tốt nhất?

Với thời gian, khi dần dần khám phá mạng lưới thân hữu của nàng, tôi kinh ngạc nhận ra phẩm chất cao tình bạn của nàng. Nàng coi mỗi người bạn là bạn tốt. Đối lại, nàng được các bạn hết mực yêu thương quý mến. Trong nhóm bạn hữu, nàng là suối nguồn ánh sáng đưa dẫn mọi người tiến bước trong hân hoan. Tôi vô cùng ngỡ ngàng. Cùng lúc, tôi "hãnh diện" vì được nàng chọn làm ý-trung-nhân.

Tiến bước bên nàng, nảy sinh nơi tôi ước muốn tìm hiểu sức mạnh nào điều động nàng. Tôi đặt câu hỏi trực tiếp liên quan đến Đức Tin của nàng. Với nét dịu hiền khả ái nàng giải thích cho tôi hiểu đâu là Đức Tin chân thật. Nàng không bao giờ áp đặt tôi điều gì. Nàng chỉ muốn minh chứng:

- THIÊN CHÚA là Tình Yêu.

Mùa hè năm 1997, thủ đô Paris (Pháp) nồng nhiệt đón rước các Bạn Trẻ từ khắp nơi trên thế giới tụ về tham dự Ngày Quốc Tế Giới Trẻ lần thứ 12.

Ngày Quốc Tế Giới Trẻ diễn ra từ 21 đến 24 tháng 8, với sự hiện diện phúc lành của Đức Thánh Cha Gioan Phaolo II. Marie và em trai nàng tích cực tham dự. Tôi tháp tùng nàng đến buổi sinh hoạt diễn ra tại Bercy, khu vực nằm bên phải bờ sông Sein. Đây là lần đầu tôi đặt chân đến một buổi hội có đông đảo bạn trẻ Công Giáo.

Tôi thật sự xúc động trước chứng tá của 7 ngàn bạn trẻ - mặc dầu chưa hề quen biết nhau - vẫn trải qua giờ phút sống chung tuyệt diệu. Niềm vui và nét an bình lộ rõ trên từng khuôn mặt. Ban tối, một vị Linh Mục mang Mặt Nhật có Minh Thánh Đức Chúa GIÊSU đến cho Đại Hội.

Tôi say sưa nhìn thẳng vào Bánh Thánh và cảm thấy sự hiện diện thật sự của Đức Chúa GIÊSU Thánh Thể.

Tuy nhiên tôi vẫn dè dặt canh chừng trước tình cảm bộc phát "bốc-đồng" do ảnh hưởng hoạt náo của đám đông mang lại. Tôi tự nhủ:

- Phải ý tứ! Chớ để mình dễ dàng bị xúc động bởi các trò chơi đủ loại!

Mặc dầu nhủ thầm như thế, tôi vẫn cảm thấy bị xáo trộn tận nơi sâu thẳm của tâm hồn.

Lúc ra khỏi khu vực Bercy tôi lại trông thấy cảnh các bạn trẻ Công Giáo vừa cầu nguyện vừa ca hát vừa giơ tay lên Trời trong thái độ hân hoan chúc tụng. Quang cảnh khiến tôi tức cười và quên ngay trạng thái nghiêm trọng nơi buổi Linh Mục rước Minh Thánh Chúa đi qua đám đông các bạn trẻ.

Trong vòng mấy tháng sau đó, tôi tiếp tục đồng hành cạnh Marie. Tôi vẫn giữ nguyên ước muốn hiểu biết nàng hơn và chia sẻ niềm tin với nàng nhiều hơn, nhưng tôi không còn cảm thấy gì khác nữa.

Tháng 8 năm 1998, Marie tử thương trong tai nạn xe hơi. Cú-sốc thật bất ngờ và quá khủng khiếp! Chỉ trước đó vài giờ, tôi còn là người đàn ông hạnh phúc nhất thế giới. Vậy mà giờ đây, tôi cảm thấy mất TẤT CẢ! Cuộc đời tôi trong phút chốc bỗng hoàn toàn tan biến, trống rỗng!

Tôi bị rơi vào bóng tối đen dày đặc. Tôi không thể chấp nhận Marie - ánh sáng cuộc đời tôi, từng lan tỏa sang bao người bên cạnh - giờ đây không còn nữa, chỉ vì một cú tai nạn bất hạnh trên đường trường. Thật bất công! Thật đáng phẫn loạn!

Trong cơn đau khổ tột cùng, tôi tìm nương ẩn nơi Ông Bà Nội vì biết rõ Đức Tin kiên vững của Ông Bà. Tôi van xin bạn bè của Marie cầu nguyện cho nàng chứ không phải cho tôi. Tôi đối diện với thực tế phũ phàng và nhất là đối diện với cái chết. Chết bất ngờ và chết đau thương. Tình yêu tôi dành cho nàng và nhất là chứng tá sống động của nàng luôn hiện diện trong tâm trí tôi giúp tôi tin chắc nàng không bị lẫn lộn trong Đức Tin. Từ đó tôi bắt đầu có niềm tin - không phải tin nơi THIÊN CHÚA - nhưng tin nơi THIÊN CHÚA của Marie.

Tuần lễ kế tiếp sau đám táng Marie, tôi như bị điên loạn. Mỗi lần rơi xuống tột cùng hố sâu, tôi khẩn khoản xin Marie giúp. Và mỗi lần như thế, lại có can thiệp nho nhỏ: chẳng hạn có người gõ cửa phòng tôi hoặc chuông điện thoại reo. Những cú can thiệp gây thắc mắc cho tôi rất nhiều. Với tư cách người có học thức, tôi bắt đầu khám phá ra thực tại của Trời Cao. Tôi tự nhủ:

- Nếu Marie tin nơi Đức KITÔ thì hẳn Ngài phải hiện hữu thật sự?

Từ tư tưởng đó thỉnh thoảng tôi “len-lén” cầu nguyện cùng Đức Chúa KITÔ!

Sau đó tôi chuẩn bị qua kỳ thi thạc sĩ. Tôi cố gắng giật cho được mảnh bằng để Marie được “hãnh diện” về tôi đồng thời không quên cầu xin Đức Chúa KITÔ giúp tôi. Và tôi qua kỳ thi cách tốt đẹp.

Nhưng rồi tôi lại rơi vào cơn khủng hoảng nội tâm và tình cảm. Tôi không ăn không ngủ và đau đầu kinh khủng. Chính lúc này, em trai Marie mời tôi đi Paray-le-Monial nơi có đền thờ Thánh Tâm Đức Chúa GIÊSU để tham dự Đại Hội Giới Trẻ. Tôi nhận lời vì mong sẽ được may mắn!

Chúng tôi đến Paray-le-Monial vào ngày vọng lễ Đức Mẹ Linh Hồn và Xác Lên Trời 15-8. Em trai của Marie tận tình chăm sóc tôi. Tôi không ngờ nơi đây tôi được nhiều người quan tâm và kín đáo cầu nguyện cho. Paray-le-Monial quả thật là chốn phúc lành và THIÊN CHÚA lắng nghe tiếng tôi van xin cứu giúp.

Ngày 15-8 trong lúc tham dự Thánh Lễ tôi bỗng xác tín Đức Nữ Trinh Rất Thánh MARIA hiện hữu và Mẹ sẵn sàng ra tay nâng đỡ tôi. Mẹ chính là Hiền Mẫu Thiên Quốc của tôi.

Buổi tối hôm ấy tôi nhận hồng ân an bình và đi vào giấc ngủ yên hàn sau bao đêm mất ngủ. Thời gian 5 ngày sống tại Paray-le-Monial tôi được liên tục từ ơn này sang ơn khác. Nơi nhà nguyện Châu Minh Thánh Chúa tôi tin Đức Chúa GIÊSU hiện diện thật trong Bánh Thánh và Ngài đang ở cạnh tôi. Tôi cảm nhận THIÊN CHÚA yêu tôi bằng tình yêu độc nhất như Ngài yêu thương từng người.

Món quà cuối cùng tôi nhận tại Paray-le-Monial xảy ra vào buổi tối Châu Minh Thánh Chúa. Khi vị Linh Mục cầm Mặt Nhật có Minh Thánh Chúa rước qua trước mặt, tôi bỗng cảm nghiệm niềm an bình sâu xa. Cùng lúc, khi nhìn Bánh Thánh tôi như trông thấy Marie. Nàng như đang âu yếm mỉm cười nhìn tôi. Tôi cảm thấy như bị đảo lộn tận xương tủy. Trong phút chốc tôi hiểu Marie đang ở trên Thiên Đàng và tôi tin có cuộc sống bên kia cái chết.

Ngoài những phúc lành vừa kể tôi còn may mắn chứng kiến tận mắt và nghe rõ chứng từ của các bạn trẻ Công Giáo. Có bạn trẻ trải qua khổ đau và thử thách còn thâm hơn tôi rất nhiều. Tôi khám ra nét đẹp cầu nguyện và chúc tụng ngợi khen THIÊN CHÚA. Sau đó tôi làm quen với nhóm bạn trẻ họp nhau để cầu nguyện tại một nhà thờ ở thủ đô Paris. Đây là Nhóm Trẻ Chuyên Nghiệp rất thích hợp với tôi. Tôi nhập đoàn và thường xuyên đến cầu nguyện với họ.

Thời gian trôi nhanh. Tôi bắt đầu nghiêm chỉnh nghĩ đến việc lãnh nhận bí tích Rửa Tội. Tôi liên lạc với giáo xứ Chúa Ba Ngôi và ghi tên tham dự lớp giáo lý dành cho tân tòng. Trong năm đó, tôi tham dự đều đặn Thánh Lễ Chúa Nhật.

Tôi nhận bí tích Rửa Tội vào dịp Lễ Phục Sinh Năm Thánh 2000. Tôi nhớ như in lời Vị Linh Mục nói:

- Sau này bạn sẽ nhận thấy đây là ngày đẹp nhất đời bạn!

Bây giờ thì tôi có thể quả quyết: Đúng thế! Đó là ngày tuyệt vời!

Thế nhưng cuộc sống tình cảm của tôi vẫn chưa ổn định. Marie vẫn còn chiếm chỗ rộng lớn trong trái tim tôi. Tôi vẫn chưa có thể tiếp nhận đầy tràn Đức Chúa GIÊSU KITÔ vào lòng tôi. Phải chiến đấu ròng rã trong vòng một năm trời tôi mới hiểu và dành cho Chúa chỗ đứng ưu tiên. Tôi tin nơi cuộc sống vĩnh cửu. Tôi cũng tin Marie người yêu của tôi đang sống trong Chúa. Giờ đây tôi có mối liên hệ thật quân bình với nàng. Tôi không cần xin nàng tỏ lộ dấu chỉ cho tôi nữa.

Năm kế tiếp sau khi lãnh nhận bí tích Rửa Tội là năm thật phong phú và đầy tràn hồng ân. THIÊN CHÚA tiếp tục đào luyện tôi trong trí thông minh và trong kinh nguyện. Chúa cũng ban cho tôi ơn ao ước lãnh nhận thường xuyên hai bí tích Thánh Thể và Hòa Giải. Thử thách cuộc đời dần dần tan biến. Tôi tìm được niềm an bình sâu xa. Tôi không còn sợ cái chết. THIÊN CHÚA chữa tôi lành mọi vết thương và giải thoát tôi khỏi ràng buộc của chính tôi. Tôi tìm thấy niềm vui khi mở rộng lòng đón nhận THIÊN CHÚA để Ngài đồng hành và dẫn dắt tôi từng bước trong cuộc sống mỗi ngày. Tôi hoàn toàn tin tưởng phó thác nơi Chúa. Tôi thật sự yêu mến Ngài. Tôi cảm tạ hồng ân bao la của THIÊN CHÚA.

... "Kính sợ THIÊN CHÚA đem lại vinh quang và tự hào, hân hoan và phấn khởi. Kính sợ THIÊN CHÚA khiến tâm hồn sung sướng, cho con người được hoan hỷ mừng vui và an Khang trường thọ. Ai kính sợ THIÊN CHÚA sẽ thấy cuộc đời kết thúc tốt đẹp, ngày lâm chung họ sẽ được hưởng phúc lành. Bước đầu của khôn ngoan là kính sợ THIÊN CHÚA, ngay từ lúc thành hình trong lòng mẹ, các tín hữu đã được ơn khôn ngoan .. Lòng kính sợ THIÊN CHÚA là tuyệt đỉnh của khôn ngoan, nang lại bình an và sức khoẻ dồi dào. THIÊN CHÚA đã thấy và đếm khôn ngoan, Người đổ mưa am tường và hiểu biết của trí tuệ, nâng cao vinh dự của những kẻ gắn bó với khôn ngoan. Gốc rễ của khôn ngoan là kính sợ THIÊN CHÚA, cành lá của khôn ngoan là cuộc đời trường thọ" (Sách Huấn Ca 1,11-20).

("Dieu je L'ai rencontré. Il a changé ma vie!", Tome II, Éditions de l'Emmanuel, 2001, trang 103-112).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt